

ALBERT-LŐRINCZ MÁRTON

Marosvásárhely

(DSIDA-VARIÁCIÓK)

1.

Magam vagyok. Hagyom,
elrobogjon a vonatom.
Én maradok a peronon.
Az állomáson balkán-szag ácsorog,
a légáramba átcsorog.
Vagyok.

2.

Magam vagyok. Nagyon.
Balkáni nesz. Csörtet vadon.
Akik ott vannak, álmosak.
Az ásításból kilóg egy nyelv.
Bohóc feledte ott, aki kiöltötte.
A többiek röhögik.
Senki se könnyezik.
Nesze nesz! Sokasodj!
Valami fojtogat. Nem jön a könny.
Nagyon. Nagyon.

3.

Magam vagyok. Nagyon.
Az angolnától fölwillanyozódom.
Képzelvek talán.
Fölbuzog, párállik, kiszikkad a bőröm.
Ágál a mederben a víz,
hátán lovagol a Idő.
Kicsit megrázott, aztán tovább.

(A KÖLTŐ HELYE)

„De marad-e hely, mit belaknom –
Marad-e árnyék, hol leszállnék?”
Sziveri János
Tudtad: lakhatatlan, amit belaksz,
de belaktad verssel, daccal, lázzal,
sok apró haszontalansággal.
És éppen dél volt, vagy délután, vagy este,
fölszálltál a soros gyorsvonatra,
(gyászhuszárok nélkül ingázó gyászkocsira),
egyedül s nyilván pénztelen,
(ilyen minden számítható költő),
iratok nélkül,
és itt hagytad hiányod.
Van e most végre elég árnyék ott,
van-e otthon, amit belaknod
s fény is elég, kellően otthonos,
van-e még ezer vágy,
s van-e szándék hogy végre
a gyorsan röpítővonatról leszállj,
és nép van-e még, akiért?

(BÁDOGVILÁGBAN)

ars poetica

Bádogvilágban bádogemberek
ülik körül a szülőföldemet.
Közöttük egyre több az idegen.
Mondják, a Székelyföld, ahol
világra hozott jó anyám,
nem is létezik, nincs ilyen sehol.
Én hiszékeny anyagból vétettem.
Verset írtam, amikor reméltem,
előre viszi a világot a vers.
Petőfin, Vörösmartyn, József
Attilán nevelkedtem, és nem hittem
Hervaynak, akit szerettem, „hogy
semmim sincs, ami eleve adott”,
így aztán tapasztalnom kellett
hogy gondolataim, amint nekik is,
védtelenül pattannak vissza a
kor kiégett bádogfaláról: „nincs
küldetésem, nem verem a dobot”.